

HAMZA KOÇIU

*këngë
për detin*

HAMZA KOÇIU

KËNGË
PËR DETIN

- VJERSHA -

LIBRARI
SHKOLLOR
DURRES

~~40656~~
13121

SHTEPIA BOTONJESE «NAIM FRASHERI»
DURRES

HAMZA KOÇIU

KËNGË
PËR DETIIN

- NJËRSH -

1967

LIBRARI
SHTYPSHËRI
TIRANË

Tirazhi 1500 kopje

Format 70x100/32

Stash. 2204-65

Shtyp N.I.Sh. Shtypshkronjave «Mihal Duri» — Tiranë, 1967

ATDHEU IM

Atdheu im.
Ky shtrati stërgjyshor
Plot plagë mori në brinj' e kraharor,
Por nuk u dha, qëndroi në çdo murlan
Si karakoll vigan.

Atdheu im.
Kjo tok' e amëshuar
Shkëlqen, gjithnjë si yll i zjarrtë,
Stolira ka në gush' e kraharuar;
Thesare ka një fushë të pamatë.

Atdheun tim, këtë të shtrenjtin vis,
Një çap i ngusht' nga armiqt' e tij e ndan,
Por i sigurt, drejt rrugës s'tij lëviz,
Se kazm' e pushkë në duar fort i mban!

KËNGA IME

I

Mbi një rrogoz më lindi nëna ime
Dhe, që atëhere, rrodhën shumë vjet,
Tashti i qeshur unë mbledh kujtimet
Dhe çaj si rrymë rrugën nëpër det.

II

Jam ëndërrtar i ditëve të bardha,
Këngën si çajkë e përcjell larg
E, nëse thirra: «Shokë, shpejt, u zbardha!»
Lotë trishtimi nuk derdha në varg.

III

Nuk më pëlqen në vjershë fjal' e madhe.
Si deti më ngjan vargu kur gjëmon.
Më prekin lulet, bari ndër livadhe,
Mali me borë, lumi që vërshon.

IV

Dua të eci me hap më të shpejtë
Mbi vendin tim që quhet Shqipëri,
Në maja malesh të puthem me retë
E të thërres: «Ja, gjeta poezi»!

V

Në breg i mblodha këngët; si thërrimet,
Në detin-hekur ato morën krah
dhe si detarët rendin ndër lundrime,
Elikën ¹⁾ këmbë, shpirt i tyre ka.

1) Elikë — mekanizëm me fletë që vë në lëvizje anien.

TI TË JESH ME MUA NJË USHTARE

Pranë dua të të kem përherë
 Jo këtu ku bëjmë brromp me birrë,
 Por kur er' e luftësë të bjerë,
 Ti të jesh' shenjusja më e mirë.

Dhe kur dita si natë të nxijë,
 Ti të jesh' me mua një ushtarë,
 Jo të përkëdhelesh si fëmijë,
 Por mbi hasmin të shkrehësh batarë.

Mos guxo të hedhësh një hap prapa,
 Se të vras, të quaj dezertorë,
 Dhe nuk dua të thuash: «E ngrata,
 Qenka fati të vdes në llogorë.»

Sikur predh' e hasmit njëzet herë
 Të m'i presë krahët, prapseprapë
 Do qëndroj si lisi degëprerë,
 Dhe me dhëmbë pushkën do ta kap.

Veç në më qëlloft' ai në ballë
 Ti në zemër ta qëllosh atë,
 Ta qëllosh dhe mos e shuaj mallë
 As me lot të hidhur, as me gjë.

Eja rendim nëpër malet, pyjet,
Ti ushtare dhe unë ushtar.
Le të zgjaten udhët gjer te yjet,
Kur ne mbrojmë trollin shqiptar.

Le të flejmë netve-ftohtësirë
Si dy zogj nënë kaçube;
Le të ecim rrugës së vështirë,
Republika roje na ka ne.

LUNDRIM TË MBARË!

U dha alarm:

«Anijen gati për lundrim!»

Merr raport

Shoku oficer

Dhe urdhër jep.

Anija shkon drejt detit që shkëlqen,

Dhe pas' e la të artin breg.

Ja, në direk,

Krenar valon

Flamur' i komandantit tonë.

Detarët gati rrinë për luftim,

Me zjarr e flakë

Armiqt' do t'i djegin me tërbim

Mes detit të shkumëzuar që perçet, shkund.

Alarm u dha:

Sinjale, tingllime të pafund

Dhe, në atë çast, shoku komandant

Detarët përgëzon,

Anija dallgët çan

Dhe pas e la

Të kaltërin liman.

Anija detin çan me pash.

Ja, përmbi bash,
Nga lart e kryet var,
Ky dielli rrezear
Kurse i liri, i yni breg
Me mall e përshëndet:
«Lundrim të mbar', anije, nëpër det!»